

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/62/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414205499
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6414205499.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jána Auxta, v spore žalobcu: MASEVA GAS spol. s r. o., so sídlom Novozámocká 2, 969 01 Banská Štiavnica, IČO: 36 185 302, právne zastúpený: JUDr. Radko PETRUŇO, advokát, Advokátska kancelária ABELOVSKÝ-PETRUŇO združenie, so sídlom Tehelná 189, 960 01 Zvolen, IČO: 40 242 315, proti žalovanému: Rímskokatolícka cirkev Biskupstvo Banská Bystrica, so sídlom Námestie SNP 19, 975 90 Banská Bystrica, IČO: 00 179 086, právne zastúpený: SOUKENÍK & ŠTRPKA, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava I., IČO: 36 862 711, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a zaplatenie 929.429,73 Eur s príslušenstvom oproti povinnosti žalobcu vydať žalovanému nehnuteľnosť, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 10C/75/2014-453 zo dňa 22. 05. 2020 takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 10C/75/2014-453 zo dňa 22. 05. 2020 vo výrokoch I. a II. p o t v r d z u j e .

II. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 10C/75/2014-453 zo dňa 22. 05. 2020 vo výroku III. m e n í t a k , ž e ž a l o v a n ý j e p o v i n n ý z a p l a t i ť ž a l o b c o v i t r o y k o n a n i a v r o z s a h u 100% v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.

III. Žalovaný j e p o v i n n ý z a p l a t i ť ž a l o b c o v i t r o y o d v o l a c i e h o k o n a n i a v r o z s a h u 100 % v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaný je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území W., okres H. L. N., obec W., evidovanej Okresným úradom Žiar nad Hronom, katastrálnym odborom, zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX, ako parcely registra „C“ evidovanej na mape určeného operátu, pozemok, parcely CKN č. XXX, lesný pozemok o výmere 499750 m² vo veľkosti podielu 1/1 (výrok I.). Zároveň uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 929.429,73 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 929.429,73 € od 20.05.2011 do zaplatenia, na účet žalobcu, oproti povinnosti žalobcu vydať (vypratať) žalovanému nehnuteľnosť, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy prvostupňového a odvolacieho konania v rozsahu 100% o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok III.). Poukázal na to, že predmetom konania v danej veci je žaloba žalobcu, ktorou sa domáha určenia, že žalovaný je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti, nachádzajúcej sa v Okrese I. L. N., obci W., katastrálnom území W., vedenej Katastrálnym odborom Okresného úradu Žiar nad Hronom, v súčasnosti evidovanej na LV č. XXXX ak pozemok, parc. registra „C“, s parc. č. XXX, druh

pozemku: lesné pozemky, o výmere 499 750 m² a súčasne aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 929 429,73 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne z tejto sumy od 20.05.2011 do zaplatenia, oproti povinnosti žalobcu vydať (vypratať) žalovanému nehnuteľnosť, nachádzajúcu sa v katastrálnom území W., evidovanú na LV č. XXXX ako pozemok parc. registra „C“ s parc. č. XXX lesné pozemky o výmere 499 750 m², prípadne oproti povinnosti žalobcu previesť na žalovaného vlastnícke právo k tejto nehnuteľnosti, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej poukázal na to, že Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 14Co/79/2019-411 zo dňa 03. 09. 2019 zrušil rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 10C/75/2014-340 zo dňa 05. 10. 2018 (ktorým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol- poznámka odvolacieho súdu) a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Keďže žalovaný v priebehu konania vzniesol námietku premlčania, súd prvej inštancie sa prioritne zaoberal otázkou prípadného premlčania, pričom poukázal na ust. § 107 ods. 3 Obč. zák., ktoré nadväzuje svojim obsahom na ust. § 457 Občianskeho zákonníka, predstavuje výnimku z ust. § 100 ods. 1 poslednej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Aj v prípade, že dlžník vznesie námietku premlčania uplatneného práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, pri splnení podmienok v ust. § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, súd na túto námietku prihliadnuť nemôže a veriteľovi uplatnené právo prizná bez ohľadu na to, že došlo k premlčaniu práva a že dlžník premlčanie namietol. Žalobca na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného poukázal na ust. § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, kedy nemožno aplikovať námietku premlčania v prejednávanej veci, pretože ustanovenie sa vzťahuje na synalagmatické záväzky na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatnej zmluvy, kedy na jednej strane stojí právo, ktoré sa nepremičuje (vlastnícke právo) a na druhej strane právo podliehajúce premlčaniu (právo na plnenie). S poukazom na uvedené súd na námietku vznesenú žalovaným nemohol vzhľadom na ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka prihliadať. V dôsledku tohto preto nebolo potrebné sa zaoberať ani plynutím subjektívnej a objektívnej premlčacej doby práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Keďže žalovaný v konaní namietal neplatnosť odstúpenia od zmluvy súd prvej inštancie posudzoval aj otázku platnosti odstúpenia od zmluvy, ktoré vykonal žalovaný, pričom poukázal na to, že strany môžu od zmluvy odstúpiť len v prípade, že takéto právo jednej zo strán vyplýva zo zmluvy, alebo v prípade, že to určuje zákon, t. j. Obchodný zákonník alebo iný zákon. Na jednostranné odstúpenie od zmluvy sa teda vyžaduje zákonné alebo zmluvné oprávnenie. Zákon alebo zmluva spravidla viaže takéto oprávnenie na splnenie určitých podmienok. Ak nie sú splnené zmluvné alebo zákonné podmienky, odstúpenie od zmluvy je neúčinné, to znamená, že záväzok nezanikne. Odstúpiť možno len od platnej zmluvy. Súd odstúpenie žalobcu od kúpnej zmluvy posúdil podľa ustanovení Obchodného zákonníka, pretože strany uzavreli platnú kúpnu zmluvu dňa 27.05.2008 ako právnické osoby, teda sa nejedná o odstúpenie od zmluvy podľa Občianskeho zákonníka. Súd preto vyhodnotil písomné odstúpenie od zmluvy žalobcu zo dňa 04.05.2011 s poukazom na § 344 Obchodného zákonníka za platné, nakoľko na základe tohto ustanovenia je možné od zmluvy odstúpiť iba v prípade, ktorý ustanovuje zmluva alebo tento alebo iný zákon. V kúpnej zmluve uzavretej dňa 27.05.2008 je dohodnuté zmluvnými stranami odstúpenie od zmluvy v článku VII. bod 8 tak, že v prípade, ak sa preukáže nepravdivosť niektorého z vyhlásení daného niektorou zmluvnou stranou v zmluve, alebo ak niektorá zmluvná strana poruší niektorú z povinností uvedených v zmluve, druhá strana je oprávnená odstúpiť od zmluvy, predávajúci je povinný bezodkladne vrátiť kupujúcemu dohodnutú kúpnu cenu uvedenú v článku IV. zmluvy a kupujúci je povinný vrátiť predávajúcemu predmet kúpy. Podľa článku VII. bod 4. predávajúci prehlásil, že je oprávnený s nehnuteľnosťami nakladať v plnom rozsahu. Podľa bodu 6. citovaného článku predávajúci prehlásil, že mu nie sú známe žiadne okolnosti, ktoré by mali za následok neplatnosť zmluvy, alebo by mohli ohroziť platnosť zmluvy alebo riadne plnenie jeho povinností a záväzkov voči druhej strane podľa zmluvy. Zároveň predávajúci podľa bodu 5. článku VII. prehlásil, že nehnuteľnosti nie sú predmetom žiadnych súdnych, správnych, alebo iných sporov. Je nesporné, že predávajúci v kúpnej zmluve a zmluve o zriadení vecného bremena urobil vyhlásenia v citovaných bodoch článku VII. zmluvy, pričom tieto prehlásenia žalovaného sa neskôr ukázali ako nepravdivé. Žalovaný si preto preukázateľne nesplnil povinnosť stanovenú v ustanovení článku II. bod 2. v spojení s článkom V. zmluvy, spočívajúcu v zriadení a vzniku vecného bremena k pozemku s parc. č. XXX/X. v prospech žalobcu. Pokiaľ žalovaný namieta absolútnu neplatnosť jednostranného právneho úkonu - odstúpenia, a to z dôvodu absencie dostatočne určito a zrozumiteľne konkretizovaného dôvodu odstúpenia, ako aj absencie špecifikovania povinnosti žalovaného, ktorej porušenie je sankcionované možnosťou odstúpenia od zmluvy, súd považoval jeho obranu za neopodstatnenú. Neexistencia dôvodov odstúpenia prakticky nie je podmienkou platnosti odstúpenia. Zmluvné strany sa v rámci zmluvnej slobody dohodli na znení a možnosti odstúpenia od zmluvy v citovanom článku VII. bod 8., tak, že jedna zo strán (účastníkov zmluvy) je oprávnená

odstúpiť od zmluvy už v prípade, ak vyhlásenie niektorého účastníka zmluvy sa preukáže v budúcnosti za nepravdivé, resp. ak niektorá zmluvná strana poruší niektorú z povinností uvedených v zmluve, čo preukázateľne sa v danom prípade stalo. V predložennom rozhodnutí Správy katastra zo dňa 02.07.2012 je konštatované, že zápis kúpnej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena A v položke VZ XX/X (dňa 12.06.2008) nebol vykonaný správne, nakoľko vecné bremeno k pozemku CKN parc. č. XXX/X zastavaná plocha o výmere 5.711 m² nebolo zapísané do časti „C“ listu vlastníctva č. XXX. Jedná sa o list vlastníctva, na ktorom bol pôvodne evidovaný pozemok s parc. č. XXX/X, ktorý žalobca nadobudol na základe zmluvy a súčasne pozemok s parc. č. XXX/X, na ktorom mala byť v zmysle zmluvy zriadená v prospech žalobcu ťarcha - vecné bremeno. Tento zápis bol vykonaný na liste vlastníctva č. XXXX v časti „C“, na ktorom bol vedený pozemok s parc. č. XXX/X, ktorý žalobca na základe zmluvy nadobudol od žalovaného. Dňa 21.10.2008, na základe žiadosti Obce W., bolo začaté konanie o oprave chyby katastrálneho operátu vo veci nesprávneho zápisu pozemku CKN parc. č. XXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 5711 m² do listu vlastníctva č. XXX podľa geometrického plánu č. XXXXXX-XXX/XX v položke VZ, XX/XX. Týmto zápisom teda bol preukázateľne nesprávne pozemok zapísaný do vlastníctva žalovaného, a to na LV č. XXX pre katastrálne územie W.. Správa katastra Žiar nad Hronom vydala rozhodnutie o oprave chyby katastrálneho operátu dňa 13.11.2008 pod č. k. X98/08 a zrušila zápis údajov o pozemku CKN parc. č. XXX/X zastavaná plocha o výmere 5.711,- m² z listu vlastníctva č. XXX. Správa katastra týmto rozhodnutím zrušila zápis žalovaného ako vlastníka pozemku s parc. č. XXX/X a pozemok zostal vedený bez listu vlastníctva. Žalovaný teda nemohol s nehnuteľnosťou s parc. č. XXX/X nakladať, zriadiť na nej v prospech žalobcu vecné bremeno. Tieto skutočnosti preukázateľne oprávňovali žalobcu v zmysle článku VII. bodu 8. zmluvy odstúpiť od tejto zmluvy. Čo sa týka náležitostí samotného odstúpenia, ide o jednostranný právny úkon, pri ktorom sa žiadne osobitné náležitosti v zmysle aplikovateľných právnych predpisov (§ 344 Obchodného zákonníka) nevyžadujú a na inštitút odstúpenia by sa tak mali sťahovať iba všeobecné ustanovenia o právnych úkonoch. Na nastúpenie účinkov odstúpenia sa vyžaduje doručenie druhej zmluvnej strane (§ 349 ods. 1 Obchodného zákonníka), čo v danom prípade nie je sporné. Z obsahu odstúpenia žalobcu od zmluvy vyplýva, že žalobca odstúpil od zmluvy ako celku s tým, že zároveň žiadal vrátenie zaplatenej kúpnej ceny vo výške 929.429,72 € (28.000 000,00,- Sk). Napriek tomu, že žalovaný argumentuje, že odstúpenie je neurčité, nezrozumiteľné, nešpecifikované, súd mal za to, že na platnosť odstúpenia od zmluvy podľa Obchodného zákonníka § 344 postačuje písomná forma, pričom žalobca nebol viazaný uviesť konkrétny dôvod v odstúpení od zmluvy. Už samotné vyhlásenie predávajúceho, ktoré sa neskôr stalo nepravdivým, zakladalo možnosť odstúpenia žalobcu od platne uzavretej kúpnej zmluvy, čo nebolo taktiež medzi stranami sporné. Odstúpenie bolo preukázateľne žalovanému v písomnej forme doručené. Keďže došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy, zmluva sa zrušuje od začiatku, a preto zmluvné strany sú povinné vrátiť všetko, čo podľa nej dostali (§ 457 Občianskeho zákonníka). Súd preto žalobe žalobcu o zaplatenie žalovanej sumy vo výške 929.429,73 €, spresnenej podaním zo dňa 11.05.2018 doručeným súdu dňa 16.05.2018, vyhovel. O podaní žalobcu súd nerozhodoval uznesením, nakoľko sa nejedná o návrh na zmenu žaloby, ale o spresnenie petitu. Keďže súd vyhovel primárnemu petitu žalobcu, o eventuálnom petite nerozhodoval. Keďže žalovaný po doručení odstúpenia od kúpnej zmluvy nesplnil svoj peňažný záväzok vrátiť kúpnu cenu nehnuteľností prvý deň potom, čo ho o plnenie žalobca požiadal, dostal sa dňom 20.05.2011 do omeškania. O úroku z omeškania rozhodol súd v súlade s § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a žalobcovi priznal úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne od 20.05.2011 do zaplatenia, čo je nasledujúci deň po uplynutí lehoty na plnenie, t.j. odo dňa nasledujúceho po uplynutí 15 - dňovej lehoty určenej v „Odstúpení od zmluvy“ zo dňa 04.05.2011, ktoré bolo žalovanému doručené dňa 04.05.2011. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako stane v spore úspešnej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (trovy prvostupňového a odvolacieho konania) voči žalovanému, ktorý v spore úspešný nebol.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný, keď namietal, že rozsudok súdu prvej inštancie vykazuje chyby v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f/, h/ a d/. Uviedol, že podľa žalovaného vo vzťahu k odvolacím dôvodom v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP súd dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, keď neprihliadol na konanie žalobcu, ktorý s dotknutými nehnuteľnosťami nakladal ako so svojimi aj po odstúpení od zmluvy, neprihliadol a neposúdil účel bezodplatného zriadenia vecného bremena, nezohľadnil časové hľadisko uplatniteľnosti nároku na odstúpenie od zmluvy pre nepravdivosť vyhlásenia, neposúdil zodpovednosť za vzniknutú situáciu - možnosť uplatnenia náhrady škody voči tretej osobe (napr. katastra nehnuteľnosti) posúdil odstúpenie od zmluvy za zrozumiteľné, určité a teda platné, posúdil dôvody na odstúpenie od zmluvy za dostatočné a aplikovateľné, posúdil dva právne úkony zahrnuté v jednej zmluve ako nedeliteľné, opomenul aplikovať

premlčanie na úkony žalobcu. Súd dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že práve žalobcovi vznikol dôvod na odstúpenie od zmluvy, že žalobca riadne odstúpil od celej zmluvy a vznikol mu nárok na vrátenie kúpnej ceny a tento nárok si uplatnil riadne a včas. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP uviedol, že súd vec nesprávne právne posúdil a to vo viacerých prípadoch, ktoré špecifikoval v podstate zhodne s dôvodmi, ktoré uviedol vo vzťahu k odvolacím dôvodom v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) CSP namietal, že konanie, ako aj samotný rozsudok majú zároveň inú vadu, ktorou je absencia riadneho odôvodnenia, napr. v časti posúdenia existencie základných náležitostí pre právne úkony, a to jednak v súvislosti s dohodou o možnosti odstúpenia, ako aj vzhľadom na samotné znenie odstúpenia od zmluvy. Rozsudok bez riadneho odôvodnenia, splnenia všetkých náležitostí, je možné považovať za nepreskúmateľný a arbitrárny, nakoľko úvahy a postup súdu nie sú zachytené a odôvodnené. Má za to, že konanie má ďalšie vady uvedené v texte odvolania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie súdu prvého stupňa a vydanie rozsudku. Má za to, že dohoda o možnosti odstúpenia pre jej nejasnosť (časové hľadisko) je neplatná, samotné odstúpenie od zmluvy je pre nezrozumiteľnosť a absenciu dôvodov na odstúpenie neplatné, nárok na vydanie plnení je premlčaný, za škodu zodpovedá iná tretia osoba. Poukázal na to, že žalovaný ako predávajúci a povinný vecného bremena uzavrel so žalobcom ako kupujúcim a oprávneným z vecného bremena kúpnu zmluvu a zmluvu o zriadení vecného bremena (ďalej len „Zmluva“), predmetom ktorej bol odplatný prevod nehnuteľnosti 1 a zároveň zriadenie vecného bremena v prospech žalobcu a každého ďalšieho vlastníka nehnuteľnosti 1 spočívajúce v povinnosti žalovaného strpieť vstup oprávneného peši alebo dopravným prostriedkom na nehnuteľnosť 2 za účelom prístupu k nehnuteľnosti 1, pričom záväzok žalovaného spočíval v zriadení vecného bremena in rem na dobu neurčitú a bezodplatne. Samotnú Zmluvu považuje za platnú a účinnú. Vo vzťahu k premlčaniu poukázal na to, že v konaní vzniesol námietku premlčania, pričom má za to, že došlo k premlčaniu práva žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Je síce pravdou, že sa jedná o synalagmatický vzťah medzi žalobcom a žalovaným, ktorý vznikol uzatvorením Zmluvy, avšak neakceptuje argumentáciu žalobcu, že v prípade zrušenia Zmluvy, na základe Odstúpenia stojí proti sebe premlčateľné právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia a nepremlčateľné vlastnícke právo žalovaného. Vznikom nároku na vrátenie poskytnutých plnení pri ukončení Zmluvy na základe odstúpenia stoja proti sebe dve premlčateľné práva a to právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré sa premlčuje v dvojročnej osobitnej lehote a právo žalovaného na vydanie nehnuteľnosti, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej lehote, pričom poukázal na ust. § 101, 107 ods. 1, 107 ods. 2 a § 457 Obč. zák. Má za to, že súd je povinný prihliadať na vznesenú námietku premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v prospech žalobcu, nakoľko ust. § 107 ods. 3 Obč. zák. nie je možné aplikovať z dôvodu, že v tomto spore stoja proti sebe dve premlčateľné práva - právo na vydanie bezdôvodného obohatenia a právo na plnenie - vydanie nehnuteľnosti, pričom samotné vlastnícke právo nie je nijak dotknuté. V čase odstúpenia od zmluvy žalobcom, žalobca poznal skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodit' vznik údajného bezdôvodného obohatenia na jeho úkor v rozsahu, že právo na jeho vydanie možno dôvodne uplatniť na súde (výška vyčíslená v peniazoch zodpovedá kúpnej cene za premet kúpy), a teda dňom 05. 05. 2011 začala plynúť premlčacia doba, ktorá uplynula dňom 05. 05. 2013. Aj v prípade, že by pripustili tvrdenie, že subjektívna premlčacia začala plynúť neskôr, žalobcovi uplynula v danom prípade aj tzv. objektívna premlčacia lehota, v zmysle § 107 ods. 2 Obč. zák., ktorá uplynula dňom 05. 05. 2014, pričom žalobca podal žalobu na súd až dňom 07. 05. 2014, t. j. po uplynutí objektívnej premlčacej doby. Žalovaný má za to, že žalobcom uvedený nárok v zmysle žaloby aj v prípade, ak je oprávnený je premlčaný. Majú za to, že žalobcom predložený dôkaz o odoslaní faxu nedokazuje doručenie žaloby v tejto veci na súd, ale len zaslanie podania faxom bez dôkazu o jeho obsahu alebo identifikácie veci, v ktorej bolo podané. Vo vzťahu k odstúpeniu od zmluvy žalovaný má za to, že súd nesprávne posúdil, že neuvedenie dôvodov odstúpenia nie je podmienkou platnosti odstúpenia, pričom vo vzťahu k základným náležitostiam právnych úkonov, akým je aj odstúpenie od zmluvy je nevyhnutné aplikovať všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 34, § 35 ods. 1, § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Žalobca v odstúpení od zmluvy ako dôvod odstúpenia uvádza jednak uvedenie do omylu žalovaným, následkom ktorého nemá žalobca možnosť prístupu o užívania nadobudnutých lesných pozemkov a jednak nemožno z legalizácie žalobcovho prístupu na jeho pozemky. V žalobcom odstúpení od zmluvy však absentuje vymedzenie povinností žalovaného, ktorej porušenie je sankcionované možnosťou odstúpenia od zmluvy žalobcom. Popis skutkového stavu, ktorý oprávňuje žalobcu odstúpiť od zmluvy žalovaný považuje za zmätočný. Zo skutočností uvedených v odstúpení od zmluvy nie je zrejmé, čím došlo žalovaným k porušeniu zmluvy, či tým porušením je právna nulitosť vecného bremena alebo je tým údajné uvedenie žalobcu do omylu, alebo skutočnosť, že žalobca nemá možnosť prístupu a užívania nadobudnutých lesných pozemkov. Odstúpenie od zmluvy a to aj napriek určitej zrozumiteľnosti po

jazykovej stránke, je neurčité pre jeho nejednoznačnosť a tým je neurčitý aj jeho vecný obsah, pričom túto neurčitosť obsahu nemožno odstrániť a preklenúť ani výkladom v zmysle § 35 Obč. zák.. Má za to, že odstúpenie nevzniklo platne (nevykazovalo náležitosti platného právneho úkonu) a bolo ho možno považovať s ohľadom na ním mienený prejav vôle žalobcu, t. j. neexistenciu dôvodu odstúpenia za neurčité zmätočné a tak neplatné. Poukázal na to, že po odstúpení od zmluvy bola dňa 29. 11. 2011 prijatá na vkladové konanie V - XXXX/XXXX vedené Katastrálnym odborom Okresného úradu v Žiari nad Hronom, listina ktorou sa nakladalo s nehnuteľnosťou 1 vo vlastníctve žalobcu. Zo skutočnosti, že súčasťou predmetného vkladového konania bola Nehnuteľnosť 1, možno usúdiť, že žalobca nakladal s Nehnuteľnosťou 1 - predmetom kúpy podľa Zmluvy zrejme s úmyslom, aby došlo k zmene, vzniku, alebo zániku práva k nej, čím spochybnil prejav vôle vyjadrený v odstúpení, ktorý sa zároveň nestotožňoval s jeho konaním a vzájomne vzbudzoval pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavovať. Žalovaný je toho názoru, že v odstúpení, ako v jednostrannom právnom úkone nie je dostatočne, určite a zrozumiteľne konkretizovaný dôvod - skutočnosť, porušením ktorej zo strany žalovaného si žalobca uplatnil svoje právo na odstúpenie od zmluvy, žalobcove úkony a prejavy vôle po ním urobenom odstúpení vzbudzovali pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavovať, najmä v súvislosti s nakladaním s Nehnuteľnosťou 1. Z uvedeného vyplýva, že odstúpenie od zmluvy nie je platný právny úkon. Vo vzťahu k existencii dôvodu odstúpenia od zmluvy poukázal na čl. VII. ods. 1, 4, 6 a 8 Zmluvy opätovným poukazom na obsah odstúpenia od zmluvy. Ďalej poukázal na to, že vlastníkom Nehnuteľnosti 2, v prospech ktorej zriadil žalovaný právo vecného bremena v prospech žalobcu je vo vlastníctve Obce W., ktorá má zakázané tento pozemok scudziť, zaťažiť, zmeniť jeho účel využitia, keďže sa jedná o pozemok určený PPÚ na spoločné zariadenia a opatrenia a vzhľadom na skutočnosť, že tento predmetný pozemok susedí s Nehnuteľnosťou 1 je nepochybné, že žalobca má zabezpečený neobmedzený prístup k Nehnuteľnosti 1. Súd sa nezaoberal účelom a dôvodom bezodplatného uzatvorenia zmluvy o zriadení vecného bremena ani tým, že k nepravdivosti vyhlásenia v zmluve došlo s časovým odstupom niekoľkých rokov. Žalobca okrem dôvodov uvedených v odstúpení v žalobe rozširuje dôvody odstúpenia o ďalšie dôvody a to nulitné zriadenie vecného bremena, nakoľko podľa jeho tvrdení žalovaný nebol oprávneným vlastníkom Nehnuteľnosti 2, čo malo za následok zmenu zapísaných vlastníckych vzťahov k tomuto pozemku a tvrdenie, že žalovaný zmluvne zaťažil niečo, čo mu nepatrilo a previedol navrhovateľovi práva, ktoré previesť nemohol. V tomto smere žalovaný poukázal na to, že v čase uzavretia zmluvy bol žalovaný evidovaný Katastrálnym odborom Okresného úradu v Žiari nad Hronom na Liste vlastníctva č. XXX ako výlučný vlastník Nehnuteľnosti 1 a Nehnuteľnosti 2/ nepretržite od roku 2000 až do dňa uzavretia zmluvy, správa katastra o povolení vkladu vlastníckeho práva a zápise vecného bremena do zmluvy rozhodla v konaní V XXXX/XXXX tak, že vklad vlastníckeho práva povolila a vecné bremeno zapísala, pričom poukázal na to, že v danom čase boli všetky vyhlásenia a záväzky žalovaného zo zmluvy platné a splnené a ak došlo k porušeniu práv žalobcu, bolo to zo strany tretej osoby, či už katastra nehnuteľností, alebo osôb zúčastnených na vykonaní PPÚ. K údajnej nulitnosti zmluvy uviedol, že žalovaný má za to, že vecné bremeno bolo zmluvou riadne zriadené a do katastra vkladovým konaním zapísané, teda tento úkon, ktorý zmluvné strany Zmluvy zaviazal a vyvolal nimi mienené a požadované účinky, nemožno považovať za nulitný a žalovaný má zároveň za to, že žalobcu v tejto súvislosti neuviedol do omylu, žalovaný bol preukázateľne v čase uzavretia zmluvy oprávneným vlastníkom Nehnuteľnosti 2 a s touto mohol nakladať zriadením vecného bremena; povolením vkladu vlastníckeho práva a zápisom vecného bremena zo zmluvy do katastra došlo k legalizácii žalobcovho prístupu na jeho pozemky t. j. Nehnuteľnosť 1, o čom svedčí aj skutočnosť, že žalobca Nehnuteľnosť 1 po uzavretí zmluvy riadne v rámci svojich podnikateľských aktivít užíval. Nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že odstúpenie je po práve, pretože korešponduje s ust. Čl. VII. ods. 8 Zmluvy. Žalovaný má za to, že jeho vyhlásenia uvedené v zmluve (ich platnosť, resp. pravdivosť) je nevyhnutné posudzovať so zreteľom na okolnosti, ktoré existovali v čase uzavretia zmluvy. V čase uzavretia zmluvy, t. j. nakladania s Nehnuteľnosťou 2 bol žalovaný jej vlastníkom. Ďalej namietal, že súd v rámci odôvodnenia opomenul posúdenie samotného nároku žalobcu na odstúpenie od zmluvy, posúdenie platnosti ustanovenia o možnosti odstúpenia od zmluvy, pričom poukázal na čl. VII. bod 8 Zmluvy s námietkou, že súd sa opomenul vysporiadať s námietkami žalovaného ohľadom absencie určitosti a zrozumiteľnosti tohto ustanovenia zmluvy, ako aj s námietkou neplatnosti takéhoto ustanovenia zmluvy. Hlavným dôvodom nezrozumiteľnosti a neurčitosti tohto ustanovenia zmluvy je absencia časového hľadiska a doby, na ktorú sa vzťahujú vyhlásenia zmluvných strán uvedené v zmluve. V prípade akceptovania, že ustanovenie čl. VII. bod 8 Zmluvy je platné je nevyhnutné ho vykladať tak, že vyhlásenia zmluvných strán sa vzťahujú na stav ku dňu podpisu tejto zmluvy resp. v období podpisu zmluvy, nie však po uplynutí 4 rokov. Poukázal na nesprávnosť zápisu správou katastra, čo sa týka vlastníckeho práva žalovaného k tejto nehnuteľnosti, ktorá následne nariadila vykonať opravu na Liste vlastníctva č. XXXX. Nesprávnosť zápisu však nemôže byť na ťarchu

žalovaného, nakoľko nesprávnosť tohto zápisu nevznikla z dôvodu na strane žalovaného, ani na základe úkonov vykonaných žalovaným. Je síce nesporné, že v konečnom dôsledku nedošlo k vzniku vecného bremena v prospech žalobcu, tak ako bolo uvedené v zmluve, avšak nie z dôvodu porušenia povinnosti žalovaného, neplatnosti zmluvy, či iného dôvodu na strane žalovaného, ale z dôvodu konania tretích osôb, preto žalovaný má za to, že ak konaním týchto tretích osôb došlo k poškodeniu práv žalobcu, nie je možné aby za takéto porušenie práv zodpovedal žalovaný. V prípade, ak žalobca má za to, že došlo k poškodeniu jeho podnikateľských záujmov a teda mu vznikla škoda, má právo domáhať sa náhrady tejto škody voči zodpovednej osobe. Nie je však dôvodom na odstúpenie od zmluvy, z ktorej boli povinnosti oboch zmluvných strán riadne splnené. Súd sa nezaoberal oddeliteľnosťou dvoch právnych úkonov zahrnutých v jednej písomnosti - Zmluve. Jedná sa o dva úplné samostatné právne úkony kúpu a zriadenie vecného bremena. Pre každý z týchto právnych úkonov sa samostatne aplikujú aj spoločné ustanovenia - napr. vyhlásenia a dohoda o možnosti odstúpenia od zmluvy. V prípade, že by žalovaný aj akceptoval, že žalobcovi vznikol nárok na odstúpenie od zmluvy a dohoda o možnosti odstúpenia je platná, mal by nárok odstúpiť len od tej časti dohody, ktorá sa týka Nehnuteľnosti 2 a zriadenia bezodplatného vecného bremena a následne sa prípadne domáhať nároku na náhradu škody (ktorá mu nevznikla, lebo prístup má zabezpečený dodnes). Zmluva ani iné dohody medzi stranami neupravovali previazanosť a nadväznosť týchto dvoch samostatných právnych úkonov a jediným dôvodom, pre ktorý bolo vecné bremeno zriaďované, bolo zabezpečenie prístupu k Nehnuteľnosti 1. Tento účel druhého samostatného úkonu bol zachovaný a vlastník Nehnuteľnosti 1 má k nej zabezpečený neobmedzený prístup bez ohľadu na existenciu vecného bremena. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietla.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za zákonný a správny. Argumentácia a vznesené námietky, ktoré sú opätovne obsahom odvolania žalovaného, boli premetom analýzy jednak prvostupňového ako aj odvolacieho súdu. S námietkami strán sa prvostupňový súd v ostatnom napadnutom rozsudku aj v intenciách odvolacieho zrušujúceho rozsudku riadne vysporiadal. Dospel k správne skutkovému stavu veci, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. S opätovnou námietkou premlčania nároku žalobcu vznesenou žalovaným tvrdiac, že v prípade odstúpenia od zmluvy stoja proti sebe dve premlčateľné práva, a to právo na vydanie bezdôvodného obohatenia oproti právu na vydanie nehnuteľnosti sa nestotožňuje. Žalobca je toho názoru, že podľa ust. § 457 Obč. zák. zrušením zmluvy vzniknú účastníkom takto zrušenej zmluvy synalagmatické záväzky a to záväzok žalobcu previesť na žalovaného vlastnícke právo k predmetnému pozemku a záväzok žalovaného vrátiť žalobcovi zaplatenú kúpnu cenu. V tomto prípade stoja proti sebe dve práva, a to právo žalobcu ako kupujúceho na vrátenie peňažného plnenia, ktoré sa v zmysle ust. § 107 ods. 1 a 2 Obč. zák. premlčuje oproti vlastníckemu právu žalovaného, ktoré je nepremlčateľné v zmysle ust. § 100 ods. 2 Obč. zák.. Pre zachovanie synalagmatického princípu a predchádzania vzniku nerovnováhy - neprípustného obohatenia sa tej strany, ktorej vlastnícke právo je nepremlčateľné, ktorá by pri jednostrannom premlčaní bola neprípustne znevýhodnená, zákonodarca zakotvil do Občianskeho zákonníka ust. § 107 ods. 3, ktoré ustanovenie je nutné aplikovať aj na prejednávany prípad. Aplikácia tohto ustanovenia potom bráni súdu v prejednanom spore na žalovaným vznesenú námietku premlčania prihliadať. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 33 Odo 791/2005 zo dňa 23. 08. 2007. Pokiaľ žalovaný namieta premlčanie aj uplynutie objektívnej premlčacej lehoty tvrdiac, že žalobca podal žalobu až dňa 07. 05. 2014, toto jeho tvrdenie nie je správne, žalobca doručil súdu žalobu dňa 05. 05. 2014 a to prostredníctvom telefaxu, ktoré podanie žalobca doplnil predložením originálu žaloby súdu dňa 07. 05. 2014 t. j. v zákonnej trojdňovej lehote. Súd prvej inštancie o tejto skutočnosti, že žaloba bola doručená dňa 05. 05. 2014 prostredníctvom telefaxu a následne v zákonnej lehote doplnená o doručení originálu žaloby nemá žiadnu pochybnosť, čo vyplýva z bodu 28 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 05. 10. 2018. Pre účely prerušenia plynutia premlčacej doby je určujúci deň, v ktorom bola žaloba súdu doručená prostredníctvom telefaxu t. j. 05. 05. 2014, t. j. žaloba bola doručená pred uplynutím premlčacej lehoty. Žalovaný opomína skutočnosť, že na dĺžku premlčacej doby sa má za použitia ust. § 261 ods. 1 a 8,9 Obch. zák. aplikovať ust. § 394 Obch. zák. v zmysle ktorého je premlčacia doba 4 roky (obidvaja účastníci sú právnickými osobami). K odvolaniu žalovaného týkajúceho sa odstúpenia od kúpnej zmluvy (body 4-6 odvolania) vo vzťahu k námietkam žalovaného o absolútnej neplatnosti odstúpenia z dôvodu údajnej nejasnosti, neurčitosti resp. nezrozumiteľnosti vymedzenia dôvodu, pre ktorý sa od zmluvy odstupuje, žalobca zastáva názor, že písomné odstúpenie od zmluvy zo dňa 04. 05. 2011 spĺňa všetky zákonom predpokladané náležitosti platnosti právneho úkonu odstúpenia. Z jeho znenia je nepochybne čitateľné, že žalobca deklaruje vôľu predmetnú zmluvu

ako celok zrušiť a to z dôvodov, ktoré sú v predmetnom prejave vôle dostatočne určitým a zrozumiteľným spôsobom špecifikované, keď žalobca v odstúpení uvádza, že dôvodom odstúpenia je skutočnosť, že si žalovaný nesplnil jeho zmluvnú povinnosť zriadiť v prospech žalobcu na nehnuteľnosti parc. č. XXX/X vecné bremeno, v odstúpení ďalej uvádza, že dôvodom, pre ktorý žalovaný túto povinnosť si nesplnil je skutočnosť, že žalovaný nie je a v čase uzavretia zmluvy ani nikdy nebol vlastníkom predmetného pozemku a preto nebol oprávnený s touto nehnuteľnosťou nakladať a to napriek tomu, že v zmluve žalovaný prehlásil, že je vlastníkom tohto pozemku a je oprávnený s ním nakladať. Prehlásenia žalovaného v súvislosti so zriadením vecného bremena v zmluve sa ukázali ako nepravdivé. Tieto okolnosti pritom predstavovali zmluvou predpokladaný dôvod odstúpenia od nej. Zriadenie vecného bremena je navyše základnou povinnosťou povinného vecného bremena. Absencia odkazu na konkrétne zmluvné, či zákonné ustanovenia, ktoré oprávňujú žalobcu odstúpiť od zmluvy, neplatnosť právneho úkonu nespôsobuje, čo vyplýva aj z judikatúry súdov, v zmysle ktorej právny úkon odstúpenia nemusí obsahovať uvedenie dôvodu odstúpenia. V tomto smere poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 111/2008. Pokiaľ žalovaný dôvod neplatnosti odstúpenia vyvodzuje z údajného rozporu vôle prejavenej žalobcom v odstúpení od zmluvy a následného správania sa žalobcu po odstúpení od predmetnej zmluvy poukazujúc na vkladové konanie vedené po odstúpení od zmluvy pod V - XXXX/XXXX na Katastrálnom odbore Okresného úradu Žiar nad Hronom, nedôvodnosť tejto námietky žalovaného bola žalobcom v konaní preukázaná. Nesprávnosť tvrdenia žalovaného, že žalobca mal nakladať s predmetnou Nehnuteľnosťou 1 (premetom kúpy) vyplýva z faktu, že predmetné vkladové konanie pod V - XXXX/XXXX sa vôbec netýkalo predmetu prevodu - Nehnuteľnosti 1, napriek tomu, že na dotknutom internetovom výpise predloženým do spisu žalovaným, ktorý nie je použiteľný na právne úkony je zjavne len omylom aj vo vzťahu k tejto nehnuteľnosti vyznačená plomba. Uvedené skutočnosti sú zrejme z rozhodnutia o vklade v konaní vedenom na vtedajšej Správe katastra Žiar nad Hronom pod č. V - XXXX/XXXX, z ktorého vyplýva, že nehnuteľnosť nebola predmetným vkladovým konaním nijako dotknutá. Účastníkom predmetného vkladového konania žalobca vôbec nebol. Žalobca je objektívne schopný vrátiť predmet prevodu žalovanému. Fakt, že žalobca s predmetnou Nehnuteľnosťou 1 nenakladal, vyplýva aj z príslušných listov vlastníctva nachádzajúcich sa v spise, v zmysle ktorých je žalobca zapísaný ako vlastník Nehnuteľnosti 1 (predmetu prevodu) v celosti bez akýchkoľvek zmien, či tiarch. Má za to, že poukaz na následné správanie sa žalobcu (po doručení odstúpenia od predmetnej zmluvy žalovanému), je pre posúdenie platnosti a účinnosti právneho úkonu odstúpenia irelevantné, keďže pre posúdenie platnosti odstúpenia je dôležitý výlučný stav platný v čase samotného odstúpenia. Pokiaľ žalovaný namieta neexistenciu dôvodu odstúpenia tiež tvrdením, že účel zmluvy (v časti, v ktorej sa zriaďuje vecné bremeno na Nehnuteľnosti 2 v prospech vlastníka Nehnuteľnosti 1, ktorým malo byť zriadenie prístupu žalobcu k predmetu kúpy Nehnuteľnosť 1), bol naplnený, poukazujúc na katastrálny stav po projekte pozemkových úprav, ktorý podľa žalovaného v súčasnosti umožňuje prístup žalobcovi k Nehnuteľnosti 1 a to po lesnej ceste s parc. č. XXX žalobca uvádza, že pozemok s parc. č. XXX už neexistuje v súvislosti s argumentáciou žalovaného žalobca poukázal, že z pohľadu posúdenia platnosti odstúpenia od Zmluvy je ne/existencia prístupu k predmetu kúpy po PPÚ (na ktorý žalovaný poukazuje), ktorý bol realizovaný približne rok a pol po tom, čo žalobca od zmluvy odstúpil irelevantná. Vo vzťahu k poukazu žalovaného na súčasný stav prístupu k Nehnuteľnosti 1 žalobca uviedol, že platnosť, či neplatnosť právneho úkonu sa posudzuje len so zreteľom na okolnosti, ktoré existovali v čase jeho uskutočnenia, pričom v čase odstúpenia od predmetnej zmluvy platilo, že žalovaný vlastníkom zaťaženej Nehnuteľnosti 2 reálne nebol, a preto v prospech žalobcu vecné bremeno platne nezriadil, ani zriadiť nemohol. Ak sa žalovaný v zmluve zaviazal zriadiť vecné bremeno v prospech žalobcu, bolo povinnosťou žalovaného si túto povinnosť plniť; ak si žalovaný jednu zo základných povinností, ku ktorej sa v zmluve zaviazal nesplnil, a/alebo, ak sa ukázali prehlásenia žalovaného, ako nepravdivé poskytovala Zmluva žalobcovi možnosť od Zmluvy odstúpiť. Žalovaný popiera fakt, že by prehlasoval v Zmluve nepravdu, ako aj to, že by si nebol splnil povinnosť zriadiť v prospech žalobcu vecné bremeno, pričom argumentuje tým, že v čase odstúpenia od zmluvy bol evidovaný ako vlastník zaťaženej nehnuteľnosti s parc. č. XXX/X a súčasne, že vecné bremeno na zaťaženej nehnuteľnosti bolo v čase odstúpenia od Zmluvy evidované v prospech žalobcu na liste vlastníctva, ktoré skutočnosti tvrdené žalovaným však nič nemenia na fakte, že reálny právny stav ohľadom vlastníctva nehnuteľnosti parc. č. XXX/X v čase uzavretia Zmluvy nekorešpondoval so stavom zapísaným v katastre nehnuteľností. I keď žalovaný bol v čase uzavretia do Zmluvy zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastník predmetného pozemku parc. č. XXX/X v skutočnosti ním po práve nebol a preto nemohol predmetnou zmluvou zo dňa 27. 05. 2008 zriadiť v prospech žalobcu vecné bremeno. Poukázal na rozhodnutie Správy katastra zo dňa 02. 07. 2012, z ktorého vyplýva, že pozemok CKN parc. č. XXX/X, ku ktorému malo byť žalovaným zriadené vecné bremeno bol nesprávne zapísaný do vlastníctva žalovaného na LV č. XXX pre k.ú. W., pričom

správa katastra vydala rozhodnutie o oprave chyby katastrálneho operátu dňa 13. 11.2008 a zrušila zápis údajov o pozemku CKN parc. č. XXX/X z Listu vlastníctva č. XXX a pozemok zostal vedený bez listu vlastníctva. Z ďalšieho textu rozhodnutia Správy katastra vyplýva, že pozemok parc. č. XXX/X je v skutočnosti pozemkom patriacim Slovenskému pozemkovému fondu. V zmysle zásady, na ktorej je postavený Občiansky zákonník, podľa ktorého nikto nemôže na druhú osobu previesť viac práv, než sám má, žalovaný nemohol s nehnuteľnosťou s parc. č. XXX/X nakladať a zriadiť na nej v prospech žalobcu vecné bremeno a splniť si tak jeho povinnosť stanovenú v čl. II v spojení s čl. V. Zmluvy, ktoré skutočnosti v zmysle ustanovenia VII. ods. 8 Zmluvy oprávňovali žalobcu od zmluvy odstúpiť. Pokiaľ sa žalovaný v rámci obrany snaží zrejme ospravedlniť objektívnu nepravdivosť jeho prehlásení, ktoré sú obsahom Zmluvy o vlastníctve a oprávnenosti nakladať s Nehnuteľnosťou 2 tvrdením, že si nebol a nemohol si byť vedomý ich nepravdivosti (t.j. skutočnosti, že v čase podpisu zmluvy nebol vlastníkom Nehnuteľnosti 2), pretože v tom čase bol evidovaný ako vlastníkom Nehnuteľnosti 2 na príslušnom liste vlastníctva táto obrana neobstoí. Skutočnosť, že žalovaný nebol vlastníkom Nehnuteľnosti 2 nikdy nemôže zaťažovať žalobcu, ako kupujúceho, zodpovednosť za neexistenciu vlastníctva žalovaného k Nehnuteľnosti 2 a nepravdivosť prehlásení žalovaného, ktorá je dôvodom na platné odstúpenie od zmluvy je zodpovednosťou objektívnou a zaťažuje predávajúceho. Následky nepravdivosti prehlásení účinných hoci z nevedomosti, či veriac v správnosť chybných údajov zapísaných v katastri musia zaťažovať subjekt, ktorý ich učinil (predávajúci) a nie subjekt, ktorému boli tieto prehlásenia určené. Vo vzťahu k existencii práva žalobcu na odstúpenie od predmetnej zmluvy je podstatným fakt, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy reálnym vlastníkom Nehnuteľnosti 2 nebol, v dôsledku čoho boli aj jeho prehlásenia v zmluve od počiatku objektívne nepravdivé. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namieta neplatnosť dohody o možnosti odstúpenia od zmluvy z dôvodu jeho neurčitosti a nezrozumiteľnosti, ktorá má podľa žalovaného spočívať v absencii časového ohraničenia takejto možnosti odstúpiť žalobca uviedol, že požiadavka zmluvne časovo ohraničiť možnosť odstúpenia od zmluvy nemá oporu v žiadnom zákone a je preto výlučne na účastníkoch, či si takéto obmedzenie možnosti od zmluvy odstúpiť zmluvne dojednávajú. Keďže v predmetnej zmluve žiadna takáto časová limitácia možnosti odstúpiť od nej dojednaná nebola, naznačené úvahy žalovaného sú nenáležité. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že zo zmluvy nevyplýva previazanosť kúpnej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena mylí sa, neoddeliteľná previazanosť kúpnej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena nepramení len z toho, že tieto zmluvy boli spísané na jednej listine. V postupnosti jednotlivých ustanovení je evidentné, že prehlásenia a možnosť odstúpenia sa celkom zjavne vzťahovali na obe zmluvy ako celok. Previazanosť je zrejme tiež zo samotného účelu, na ktorý malo vecné bremeno slúžiť (prístup k predmetu prevodu). Zriadenie vecného bremena v prospech žalobcu zaťaženej nehnuteľnosti parc. č. XXX/X malo umožniť žalobcovi prístup k pozemku s parc. č. XXX/X (neskôr evidovaného ako 987) vlastníkom ktorého sa mal stať žalobca na základe kúpnej zmluvy. Zriadenie vecného bremena bolo z hľadiska žalobcu nevyhnutnou podmienkou k uzavretiu kúpnej zmluvy. Je logické, že ak by žalobca o zriadenie vecného bremena nemal eminentný záujem účastníci zmluvy by Zmluvu o zriadení vecného bremena neuzatvárali. Žalobca odvolanie žalovaného v celom rozsahu považuje za nedôvodné, navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil.

4. V dôsledku odvolania podaného žalovaným proti rozsudku súdu prvej inštancie krajský súd ako súd odvolací (§ 34 Zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej v celom rozsahu podľa ust. § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Na základe podaného odvolania žalovaného voči rozsudku súdu prvej inštancie, tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP, po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia aj skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje

a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, keď odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 1 CSP. Je potrebné zdôrazniť, že žalovaný ako odvolateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvodiť zmenu, či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, nežiadal ani doplniť dokazovanie za podmienok stanovených ustanovením § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom neboli naplnené procesné predpoklady doplňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ust. § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovaného a odvolacie dôvody uvedené v jeho odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalovaného nie je dôvodné a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje, čo sa týka veci samej, v celom rozsahu za vecne správne. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania, v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

8. S poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny ako vo výrokovej časti vo veci samej (výroky I. a II. rozsudku súdu prvej inštancie) tak aj časti odôvodnenia, zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec uvedeného odvolací súd k zásadným námietkam žalovaného uvádza:

9. K odvolacej námietke žalovaného, že v súdnej veci nie je možné aplikovať ust. § 107 ods. 3 Obč. zák. z dôvodu, že v tomto spore stoja proti sebe dve premlčateľné práva a to právo na vydanie bezdôvodného obohatenia a právo na plnenie - vydanie nehnuteľnosti, pričom samotné vlastnícke právo nie je nijak dotknuté, odvolací súd uvádza, že s touto odvolacou námietkou nesúhlasí. V tomto smere je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné prihliadať na celú genézu predmetu sporu. V konaní bolo nepochybne preukázané, že strany sporu uzavreli kúpnu zmluvu a zmluvu o zriadení vecného bremena, pričom predmetom kúpnej zmluvy bola nehnuteľnosť označená v zmluve ďalej ako Nehnuteľnosť 1 a nehnuteľnosť, ktorá bola predmetom zriadenia práva vecného bremena v prospech žalovaného bola v zmluve špecifikovaná, ďalej označená ako Nehnuteľnosť 2. Bolo nepochybne preukázané, že žalovaný písomne odstúpil od zmluvy, pričom k obsahu odstúpenia je tiež podľa názoru odvolacieho súdu nepochybné, že od zmluvy odstúpil ako od celku. Žalovaný odstúpenie neakceptoval, namietal jeho neplatnosť. Vzhľadom na spornosť odstúpenia od zmluvy žalobca sa v inom konaní vedenom u Okresného súdu Žiar nad Hronom pod sp. zn. 5C/212/2012 domáhal určenia platnosti odstúpenia od zmluvy, pričom sa jednalo o odstúpenie od zmluvy totožné ako v súdnej veci (v spise na č. I. 16), pričom Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom č. k. 5C/212/2012-54 zo dňa 20. 03. 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10. 05. 2013 návrh žalobcu zamietol s poukazom na to, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na takto podanej určovacej žalobe. Následne žalobca podal žalobu, ktorou sa domáhal určenia, že žalovaný je vlastníkom spornej Nehnuteľnosti 1 zároveň sa domáhal toho, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi kúpnu cenu v zmysle uzavretej kúpnej zmluvy spolu s príslušenstvom oproti povinnosti žalobcu vydať/vypratať žalovanému nehnuteľnosť, jedná sa o Nehnuteľnosť 1 podľa kúpnej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena. Práve s prihliadnutím na takúto genézu vo veci samej, odvolací súd už v uznesení 14Co/79/2019-411 zo dňa 03. 09. 2019 uviedol, že je potrebné pri rozhodovaní o veci vziať do úvahy potrebu pre každého zabezpečiť súdnu ochranu. Odvolací súd súhlasí s právnym posúdením súdu prvej inštancie pri aplikácii ust. § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka a ust. § 457 Občianskeho zákonníka, keď má za to, že súd prvej inštancie správne pri aplikácii ust. § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka na námietku vznesenú žalovaným neprihliadol s poukazom na to, že nemožno aplikovať námietku premlčania v prejednávanej veci, pretože ustanovenie sa vzťahuje na synalagmatické záväzky na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatnej zmluvy, kedy na jednej strane stojí právo, ktoré sa nepremlčuje, v tomto prípade vlastnícke právo žalovaného a na druhej strane právo podliehajúce premlčaniu, a to právo na plnenie. Ust. § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka je aplikovateľné na tie prípady synalagmatických záväzkov, v ktorých na jednej strane stojí právo, ktoré sa premlčuje a na druhej strane právo nepremlčateľné, teda vzťahuje sa na tie prípady, keď oproti sebe stojí právo na vydanie plnenia voči vlastníckemu právu, ktoré sa podľa Občianskeho zákonníka nepremlčuje. Keďže predmetom sporu bola žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal určenia, že vlastníkom Nehnuteľnosti 1 podľa zmluvy je žalovaný a zároveň sa domáhal uloženia povinnosti zaplatiť zo strany žalovaného žalobcovi kúpnu cenu oproti povinnosti žalobcu vydať (vypratať) Nehnuteľnosť 1 žalovanému, nepochybne v súdnej veci oproti sebe stoja dve práva, a to vlastnícke

právo žalovaného proti právu žalobcu na vrátenie kúpnej ceny s tým, že žalobca je zároveň povinný vydať spornú nehnuteľnosť žalovanému. Súd prvej inštancie s prihliadnutím na vyššie uvedené teda správne vo veci nemohol prihliadať na námietku premlčania vznesenú žalovaným. Zároveň správne uviedol, že keďže nemohol prihliadať na námietku premlčania vznesenú žalovaným, nebolo potrebné sa zaoberať ani plynutím subjektívnej a objektívnej premlčacej doby práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd však vzhľadom na odvolaciu námietku žalovaného dopĺňa, vo vzťahu k subjektívnej lehote, správnosť aplikácie ust. § 107 ods. 3, a pokiaľ žalovaný opakovane namietal aj uplynutie objektívnej premlčacej lehoty, keď tvrdí, že žaloba bola podaná na súd až po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, ktorá uplynula dňom 05. 05. 2014, pričom zároveň tvrdí, že žaloba bola podaná na súd až 07. 05. 2014, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobca podal žalobu faxovým podaním dňa 05. 05. 2014, pričom aj z úradného záznamu v spise na č. I. 19 je zrejmé, že žaloba bola doručená súdu dňa 05. 05. 2014 a písomne doplnená dňa 07. 05. 2014. Teda aj v prípade, že by súd mal posudzovať vznesenú námietku premlčania, čo sa týka objektívnej premlčacej lehoty, táto námietka žalovaného by dôvodná nebola. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil, že neuvedenie dôvodov odstúpenia nie je podmienkou platnosti zmluvy, odvolací súd uvádza, že súd správne ustálil, že od zmluvy je možné odstúpiť iba v prípade, ktorý stanovuje zmluva alebo zákon, pričom zmluvné strany v zmluve dohodli možnosť odstúpenia od zmluvy v čl. VII. bod 8, pričom súd prvej inštancie sa dostatočne otázkou platného odstúpenia od zmluvy v odôvodnení rozhodnutia zaoberal a odvolací súd v tomto smere v plnom rozsahu poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v bode 40., 41. a 42. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že už v uznesení odvolacieho súdu č. k. 14Co/79/2019-411 zo dňa 03. 09. 2019 vo vzťahu k prvému rozhodnutiu súdu prvej inštancie č. k. 10C/74/2014-340 zo dňa 05. 10. 2018 odvolací súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo/111/2008, v ktorom Najvyšší súd vyslovil názor, že dohoda o odstúpení nemusí byť viazaná na existenciu nejakého dôvodu. Pre odstúpenie od zmluvy tam, kde bola zmluva uzavretá písomne, platí, že aj odstúpenie musí byť písomné; inak zákon pre odstúpenie od zmluvy nevyžaduje žiadnu zvláštnu formu, preto odstúpiť od zmluvy možno písomne aj ústne. Občiansky zákonník v § 48 ale ani v žiadnom inom ustanovení (rovnako to platí aj pre ust. § 344 Obchodného zákonníka) neurčuje povinnosť, aby obsahom právneho úkonu odstúpenia od zmluvy bolo aj uvedenie dôvodu odstúpenia (či už zákonného alebo dohodnutého). Prípadné uvedenie dôvodov odstúpenia v písomnom odstúpení od zmluvy neznamená viazanosť týmito dôvodmi. Neexistencia dôvodov odstúpenia uvedených v odstúpení preto nevyklučuje platnosť odstúpenia z iných skutočne existujúcich dôvodov. Súd prvej inštancie sa pri posudzovaní námietky žalovaného v priebehu konania pred súdom prvej inštancie vo vzťahu k platnosti odstúpenia dôsledne riadil názorom vyššej súdnej authority. K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie podľa neho nesprávne ustálil, že dohoda o možnosti odstúpenia od zmluvy bola platná a účinná, odvolací súd poukazuje v tomto smere na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v bodoch 42. a 43. odôvodnenia, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje, pričom zároveň opätovne poukazuje na názor Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 4 Cdo/111/2008 - uznesenie zo dňa 30. 06. 2009, v ktorom Najvyšší súd vyslovil právny názor, že dohoda o odstúpení nemusí byť viazaná na existenciu nejakého dôvodu, pričom však zmluvné strany dohodli v čl. VII. bod 8, že v prípade ak sa preukáže nepravdivosť niektorého z vyhlásení daného niektorou zmluvnou stranou v zmluve, alebo ak niektorá zmluvná strana poruší niektorú z povinností uvedených v zmluve, druhá strana je oprávnená odstúpiť od zmluvy, predávajúci je povinný bezodplatne vrátiť kupujúcemu dohodnutú kúpnu cenu a kupujúci je povinný vrátiť predávajúcemu predmet kúpy. Zmluvné strany teda riadne vymedzili v čl. VII. bod 8 predmet dohody vo vzťahu k možnosti tej-ktorej zmluvnej strany odstúpiť od zmluvy, pričom pokiaľ žalovaný namietal neplatnosť tejto dohody z dôvodu neurčitosti a nezrozumiteľnosti s prihliadnutím k tomu, že nie je dohodnuté stranami sporu časové ohraničenie takejto možnosti od zmluvy odstúpiť, takúto námietku žalovaného nemožno akceptovať a na ňu prihliadať, pretože časové ohraničenie možnosti odstúpenia od zmluvy nemá oporu v žiadnom právnom predpise, a pokiaľ účastníci zmluvy takéto obmedzenie možnosti odstúpiť od zmluvy si zmluvne nedojednávajú, nezakladá to neplatnosť dohody o možnosti odstúpenia od zmluvy. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení nezaoberal tým, že v zmluve sú zlúčené dva oddeliteľné právne úkony, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie konštatoval v bode 41. odôvodnenia, že žalobca odstúpil od celej zmluvy, a v bode 39. odôvodnenia uviedol, že je nesporné, že predávajúci v kúpnej zmluve a zmluve o zriadení vecného bremena urobil vyhlásenia v bodoch čl. VII. zmluvy, pričom tieto prehlásenia žalovaného sa neskôr ukázali ako nepravdivé. Žalovaný si preukázateľne nesplnil povinnosť stanovenú v ust. čl. II.2 spojený s čl. V. zmluvy, spočívajúcu v zriadení a vzniku vecného bremena k pozemku parc. č. 851/1 v prospech žalobcu. Je teda zrejmé, že vyhodnocoval zmluvu ako celok. Hoci osobitne nešpecifikoval, že v zmluve sú zlúčené dva oddeliteľné právne úkony, súd vykonal dokazovanie zmluvou uzavretou medzi stranami sporu, ktorá obsahovala ustanovenia vo

vzťahu ku kúpnej zmluve a zmluve o zriadení vecného bremena, ako aj ďalšie ustanovenia vzťahujúce sa k zmluve ako celku, pričom odvolací súd už v uznesení sp. zn. 14C/79/2019 poukázal na to, že z obsahu odstúpenia vyplýva, že žalobca odstúpil od zmluvy v celom rozsahu a s prihliadnutím na obsah celej zmluvy (kúpnej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena) nepochybne vyplýva podmienenosť uzavretia kúpnej zmluvy zriadením vecného bremena práva prechodu a s prihliadnutím na obsah odstúpenia je zrejmé, že žalobca odstupuje od celej zmluvy práve z dôvodu, že zriadenie práva vecného bremena sa ukázalo ako právne nulité, nakoľko žalovaný nebol oprávneným vlastníkom nehnuteľnosti, ku ktorej sa zriaďovalo právo vecného bremena, v dôsledku čoho žalobca nemal možnosť legálneho prístupu na lesné pozemky, ktoré boli predmetom kúpy. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd prvej inštancie sa nezaoberal a neposúdil účel bezodplatného zriadenia vecného bremena, nezaoberal sa argumentom žalovaného, že účel zriadenia vecného bremena bol zachovaný bez ohľadu na pravdivosť vyhlásenia žalovaného v zmluve s poukazom na to, že nehnuteľnosť, vo vzťahu ku ktorej zmluvne bolo zriadené právo vecného bremena - právo prechodu k Nehnuteľnosti 1 žalobcom, že sa jedná o lesnú cestu vo vlastníctve obce, odvolací súd uvádza, že posudzovanie, a teda aj vyjadrovanie sa súdu prvej inštancie k tejto otázke nie je pre právne posúdenie platnosti odstúpenia zásadné, keďže v konaní bolo nepochybne preukázané, že žalovaný reálne nesplnil povinnosť zriadiť vecné bremeno v prospech žalobcu, pričom v tomto smere pre právne posúdenie nie je zásadné ani časové hľadisko. K námietke žalovaného, že v čase uzavretia zmluvy bol žalovaný zapísaný ako vlastník nehnuteľnosti, ku ktorej sa zriadilo vecné bremeno, až následne správa katastra nehnuteľností zapísala opravu vlastníckeho práva na iný subjekt, pre rozhodnutie vo veci samej rovnako podľa názoru odvolacieho súdu nie je zásadné, pretože v konaní bolo nepochybne preukázané, že žalovaný vlastníkom k nehnuteľnosti, ku ktorej zmluvne zriadil právo vecného bremena reálne nikdy nebol, bol len v určitom časovom období ako vlastník spornej nehnuteľnosti zapísaný u Správy katastra nehnuteľností a podľa názoru súdu pre právne posúdenie časové hľadisko pri porušení vyhlásenia v zmluve nie je zásadné. Je nepochybné, že žalovaný s nehnuteľnosťou, ku ktorej zriadil vecné bremeno z dôvodu, že nikdy reálne nebol vlastníkom tejto nehnuteľnosti, nemohol žiadnym spôsobom nakladať, a teda, nemohol ani na tejto nehnuteľnosti zriadiť v prospech žalobcu právo vecného bremena. Pokiaľ ďalej žalovaný namietal, že súd prvej inštancie sa nezaoberal tým, kto spôsobil danú situáciu a možnosťou uplatnenia náhrady škody žalobcom, odvolací súd uvádza, že vo vzťahu v žalobe uplatnenému nároku nebol žiadny dôvod posudzovať túto otázku. Vzhľadom k tomu, že preskúmaním veci vo veci samej, s prihliadnutím na zásadné odvolacie námietky žalovaného v podanom odvolaní, odvolací súd dospel k názoru, že rozsudok súdu prvej inštancie je nutné postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť. Na záver odvolací súd k odvolacej námietke žalovaného, ktorý namietal, že rozsudok súdu prvej inštancie trpí vadou absencie riadneho odôvodnenia, pričom poukazuje na odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) CSP, preskúmaním odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd dospel k názoru, že ani túto odvolaciu námietku nemožno považovať za dôvodnú. Súd prvej inštancie rozsudok súdu odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Je z odôvodnenia rozhodnutia súdu nepochybné ako súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, pričom vo vzťahu k namietanému neposúdeniu existencie základných náležitostí právnych úkonov, a to jednak v súvislosti s dohodou o možnosti odstúpenia, ako aj vzhľadom na samotné znenie odstúpenia od zmluvy, súd tak, ako to už vyššie uvádzal aj odvolací súd v jednotlivých bodoch odôvodnenia, sa podľa názoru odvolacieho súdu síce stručne, ale dostatočne vysporiadal, ako s právnym posúdením v súvislosti s dohodou o možnosti odstúpenia a tiež aj v súvislosti s posúdením obsahu odstúpenia od zmluvy, preto podľa názoru odvolacieho súdu rozsudok súdu ani v tejto časti netrpí vadou nepreskúmateľnosti, prípadne arbitrárnosti, ako to v odvolaní uvádza žalovaný. Pokiaľ žalovaný ďalej uviedol, že má za to, že konanie má ďalšie vady uvedené v texte odvolania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie súdu prvého stupňa a vydanie rozsudku, ani túto odvolaciu námietku odvolací súd nepovažuje za dôvodnú, pričom k jednotlivým odvolacím dôvodom sa odvolací súd už vyjadril vyššie. Z týchto dôvodov preto odvolací súd preskúmaním veci nezistil existenciu odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) CSP tak, ako túto v odvolaní špecifikoval žalovaný. Z dôvodu vecnej správnosti preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. potvrdil.

10. Čo sa týka rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k trovám konania (výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie), odvolací súd preskúmal tento výrok ako výrok závislý, pričom jeho preskúmaním dospel k názoru, že je potrebné výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie postupom v zmysle § 388 CSP zmeniť, keď podľa ust. § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky ani na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Odvolací súd uvádza, že pokiaľ súd prvej inštancie vo výroku III. rozhodol o trovách konania spôsobom, že uložil žalovanému povinnosť nahradiť

žalobcovi trovy prvostupňového a odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške týchto bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku, odvolací súd uvádza, že takýto výrok rozhodnutia o trovách konania za situácie, že rozsudok súdu prvej inštancie v poradí prvý bol zrušený uznesením odvolacieho súdu s tým, že vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nie je súladný s ust. § 396 ods. 3 CSP, podľa ktorého, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci. Odvolací súd uvádza, že pri zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom a vrátení veci tomuto súdu na ďalšie konanie, rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí, ktorým sa konanie končí opäť o nároku na náhradu trov konania (§262 ods. 1 CSP). Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd vo výroku svojho zrušujúceho uznesenia nerozhoduje o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, uvedie iba v odôvodnení svojho rozhodnutia odkaz na § 396 ods. 1, 3 CSP. Pri novom rozhodnutí vo veci samej súdom prvej inštancie, súd prvej inštancie bude rozhodovať o náhrade trov celého konania, pričom tento nárok má tvoriť jeden celok, teda súd prvej inštancie nerozhoduje osobitne o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania; takto by rozhodoval len odvolací súd v prípade zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie pri aplikácii ustanovenia § 396 ods. 2 CSP. Takáto procesná situácia v súdnej veci nenastala. Z týchto dôvodov preto odvolací súd zmenil výrok rozsudku súdu prvej inštancie tak, že rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania, keďže hoci bolo potrebné aplikovať ust. § 255 ods. 1 CSP, žalobca bol úspešnou stranou sporu, preto má nárok na trovy konania v celom rozsahu.

11. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní žalobca bol v plnom rozsahu úspešnou stranou sporu, preto odvolací súd uložil žalovanému, ktorý bol neúspešnou stranou sporu v odvolacom konaní zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške trov rozhodne súd prvej inštancie postupom v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

12. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).